

KIPFELHAUSER KÖLTEMÉNYEI

PEST.
EMICH GUSZTÁV MAGYAR AKADEMIAI NYOMDÁSZ
1861.

TARTALOM

Mik lesznek gyermekeim.

Két hír.

Okt. 20.

Malőr.

A kutya.

Oh hogy...

Pfiffich ur.

Azt kérdezi...

Prokop Venzel.

Jönnek az országgyűlésre.

Már mondja meg...

Rózsa Sándorról.

A magyar dicsekvés ellen.

Kolombustojás.

Félelem.

Alkotmányos érzelmek.

Kölcsön.

Habenichts úr.

A Reichsráthról.

Fürdő.

Asbóthról.

Megmondtam.

Fölvilágosítás.

Feszt Karakter.

Csak mi vagyunk.

Alkotmányos magyarázat.

Rend és pontosság.

Szerénység.

Idegen hadvezérek.

Nemzetőrség.

Népdal.

Internálás.

A mi Szózatunk.

Hattyudal.

A színházban is.

Auktoritét.

Krämmer urnak,
ez én
kedves Vetteremnek
elválhatatlanságunk jeléül

a szerző

Motto:

„A kenyered száraz
A pokrócod vizes,
- Csitt, hallgass és fizess.”

Mik lesznek gyermekeim.

I.

Ügyes, virgonc, bátor fiu,
Az én Pepi gyermekem,
Mindennap fog öt hat pillét...
Ezt z s a n d á r n a k nevelem.

Renddel tesz a Hanzi mindent
A mibe csak bele kezd,
S úgy vigyáz a cselédekre...
P o l i c z á j n a k adom ezt.

A kis Náczi, mikor jövök,
Megrohanja zsebemet,
S úgy megkutat a kis kölyök.
Ez f i n a n c z n a k született. -

Két hír.

I.

Most olvastam a jó ujság,
Kreuzzeitungban benne van,
Hogy a rabló Karivaldi
Már egészen oda van.

Hű nápolyi katonaság
Megállta neki az ut,
És az egész gyilkos banda
Mindenfelé futva fut.

Hála Isten, békesség lesz,
Jó ujság ez, jó bizony,
Öröme a Karlnál
Négy glázli sört megiszom.

II.

D o n n e r v e t t e r ! hát mi ez már?
- Fél nap sem mult ez alatt -
S már itt van a másik depesch,
Hogy a banda nem szaladt.

És hogy a hű katonaságt
A b r a n d s t i f t e r megveré,
S megérkezett bandájával
A királyi vár elé.

Hát tovább is háboru lesz, -
Rosz ujság ez, rossz bizony,
Már e búra a Karlnál
Még négy glázlit megiszom.

Okt. 20.

Sokan beszélnek ellene,
A kiknek több is kellene,
Csak én nem vagyok ellene,
S Bartholomeus Szemere.

Malőr.

Már ez malőr, már ez malőr,
A mi ma történt velem,
Bejelentik délután, hogy
Kivilágítás legyen.

Világítás fényes, pompás,
Mert megjött már a mi jó,
Kijött Bécsben a m Z w a n z i g s t e n
A nagy Konstitucio.

Utcu hamar jó kedvem lesz
S én is tovább rendelem:
Hogy a házam padlásán is
Egy pár gyertya ott legyen.

A parteiok meg is tették,
Noha nem nagy örömet...
Persze alle szind verdorben -
Végre is megjött az est.

Nem hiányzott fényes ablak,
Bár nem igen vala sok,
Ezt is aztán el kezdték
Dobálni az inasok.

T u v e r f l u c h t e ! - kiáltottam,
Bár láttam, hogy mit sem ér,
Egyszerre csak brum-brum, csir-cser -
Jött a sok szép S v a l i z s é r.

Hehe - mondám - majd kapnak most,
De kaptak is eleget,
Egy-egy egész derék század
Két kis fiut kergetett.

Szépen küzdtek - így csatázni
Nem is tudott volna más,
Közbe éles hang kiáltott:
„Nur f i a i m , n u r k u r á z s !”

Hehehehe! - jót nevettem.
No gondoltam lemegyek,
Nézni, hogy szaladnak a kis
Karivalder gyerekek.

Nevettem is, hogy majd lement
Könyökömről mind a bőr -
Hanem a mi eztán történt,
D a z i z d o c h a n a g y M a l ő r !

Hát a mint ottan nevettem,
Egy Svalizsér arra ment,
S én reám is nagyot húzott -
H i m m e l t a u z e n d s z a p p e r m e n t.

A kutya.

Megint panasz, örök panasz,
Mindig csak panaszt hallani,
Az fáj nekik, hogy egy magyart
Kutyának mondott valaki.

Már hogy bánthat ez valakit,
Már ugyan mért gondol vele?
Hát nem szép állat a kutya?
S nem isten teremtette-e?

Oh kedves állat a kutya,
Oh liebenswürdig az nagyon,
Akárhány dáma tartja őt
Az ölében vagy pamlagon.

Ha hát azt mondják, hogy kutya,
Az embert az nem sértheti,
Csak nem kell mindjárt az alatt
Egy nagy komondort érteni.

Oh hogy...

Oh hogy a státusadósság
Nem ép olyan, miként a jég,
Akkor aztán így tavaszkor
Mindig szépen eloszlanék.

S Lombardia oh mért egy kis
Alkotmánynyal nem egyforma,
Akkor aztán v i s s z a v e n n i
Oh mily nagyon könnyű volna!

Pffiffich ur.

Hogy jött a sok derék ember,
Oh hogy küldték, oh hogy hozták,
Mikor már győzött a muszka!
Azaz mit is mondtam!? - osztrák.

Oh az szép volt, a hogy ide
Igyekeztek, iparkodtak,
Jöttek ide mind Ráthoknak,
Vorstandoknak, Adjunktoknak.

Hoztak magukkal kis pakkot,
Hanem mellé nagy kalapot,
S jöttek csak úgy - nem lóháton,
Sem vasuton, hanem gyalog.

Csak Pffiffich ur pffiffich,
Nem akart ő gyalog jární,
Kicsit nagyon messze szülték
Szilézia szép rónái.

Látván tehát, hogy mily távol
Esik az a Magyarország,
Megkérte a Bezirkerjét,
Hogy őt, ide „p e r S c h u b” hozzák.

Azt kérdezi...

Azt kérdezi Krämmer ur, hogy
Voltam-é a hongyülésen?
No hát ki lett volna ottan,
Hogy ha én sem lettem volna, én sem.

Bizony jól kicsináltuk azt,
Két Thürt (ajtót) tettünk rája,
Egyik Thür visz a Reichsráthba,
Másik Thür a Neugebájba.

Már ez aztán elrendezve
Igen nagyon szépen lenne,
Csak e magyaroknak még egy
Harmadik T h ü r-jök ne lenne.

Prokop Venzel.

Prokop Venzel Bezirksadjunkt
Vala a javából,
Onnan jött ő, a honnan én,
A szép Stiriából.

Senkinek ő ez életben
Még ellent nem mondott,
Ártatlanul itta a sört
S írta a Befundot.

A Karlnál, mint sok mással,
Találkoztam ezzel,
Volt előtte Allgemeine,
Meg egy szerény messzely.

Csakhamar megismerkedtünk
És játszottunk tartlit,
Dicsérgettük Bachot, Prottmant,
Szídtuk Karivaldit.

Megyek egyszer a Karlhoz,
De ő nincsen ottan.
Prokop Venzel hült helyére
Vühler juriszt toppan.

És a miglen a u f d e r S e i t e
V e r f o l j a a mentét:
Mondja, hogy a komitátból
Prokopot kitétték.

Holnap indul haza felé
A szép Stiriába,
Nem jön ide soha többé
Karl bierhaus-jába.

Szegény Prokop! mért is nem volt
Ő legalább Vorstand,
Mert noha van olyan wühler
Magyar világ mostand:

Ki nagy ur volt Bach alatt is,
Helyet adnak annak,
Régi nagy szolgálatokra
Tekintettel vannak.

Szegény Prokop! mért volt Adjunkt,
Mért fölebb nem állá,
Helyet kapna mostan ő is
Magyar kuriába.

Jönnek az országgyűlésre.

Jönnek az országgyűlésre,
Sokan jönnek minden napon,
No ez f r e u t m i c h igen nagyon.

Mondja erre Krämmer ur, hogy
Hallotta ezt már ezelőtt,
Hogy jönnek a levelezők.

Az igaz, hogy jönnek ide
Ezek is ugy, mint az özön,
De ezekhez semmi közöm.

De hát mi jó? - mond a Vetter,
Mi az, miknek jövetelén
Olyan nagyon örvendek én.

Mi jön?!... ejnye a herr Vetter
Hogy lehet már olyan bárgyu?
Hát az a sok... sok szép ágyu!?

Már mondja meg...

Már mondja meg Krämmer ur, hogy
Mifélekép akarhattak
Megcsinálni e magyarok
Saját kormányt, forradalmat.

Mikor az a g w i s s e r K o s s u t h
Az sem vala köztük érett,
S különösen a h ö h e r e
F i n a n c t a k t i k h o z nem értett.

V e r s e h o l t a őt a nemzet
Kétszáz milliónál többel,
S az az U n s c h u l d i g e M e n s c h l e i n
Csak hatvan milljót költött el.

S annyit sem vitt el magával,
Hogy legalább megélhetne,
Rá szorult az angolok közt
Vorlesungra, koncertekre.

Meg az a másik, a L u k á c s;
Lássa csak Krämmer ur, lássa,
Ez vala a magyaroknak
E y n a t t e n j e, intendánsa.

Kétszázezer honvéduha
Készült el az ő nevében
És a m E n d e ez az ember
Amerik-ban úgy halt éhen.

S ezek akarták viselni
Gondját egész országoknak,
Kik oly együgyűk voltak, hogy
M a g u k r ó l s e m g o n d o s k o d t a k!

Rózsa Sándorról.

Ezek a magyarok mindent
Állitanak olyan hévvel,
Azt mondják, hogy Rózsa Sándort
Nagyon furcsán ítélék el.

Nem igaz; én ottan voltam,
Hallgattam a K l a g s p r o c z e s s z e t,
Elejétől, a mikor a
Herr Staatsanvalt bele kezdett.

És a miként bele kezdett
Ép oly dicsőn elvégezte,
Egy egész órát beszélt a
Betyárnak - n é m e t ü l persze.

Alexander Rózsa pedig
- Nagy bűnösnek kelle lenni -
Az egész hosszú proczeszre
Egy szót sem tudott felelni.

A magyar dicsekvés ellen.

Dicsekszenek a magyarok,
Dicsekszenek, és azt mondják,
Hogy ők a pereket nálunk
Hamarább beendigolják.

Hogy a mit mi egyeseknél
Évekig elhúztunk elébb:
Elvégzik most egy nap alatt
Ötven olyan ember perét.

Nem tagadom, hogy egy kissé
Több gyorsaság fért volna ránk,
Hanem ilyen lassuk csak a
Polgári ügyekben valánk.

De a kriminálban mindig
Buzgók, gyorsak voltunk nagyon,
És fölakasztattunk néha
Tizenhármát is egy napon.

Kolombustojás.

Gondolkozom...
És gondolatim olyan nagyon mélyek...
De oh a Statusért mért ne tenném meg.
Gondolkozom.

Gondolkozom...
Mert eddig csak kétszázmilliót fizetnek...
Kell, kell még lenni új adónemeknek -
Gondolkozom.

Gondolkozom...
Hah! milliókat ér meg ez az eszme:
A fejadó még nincsen jól rendezve...
Gondolkozom...

Gondolkozom....
Mert eddig csak a fő fejtől fizetnek,
S adója nincs a kéz és lábfejeknek -
Gondolkozom.

Gondolkozom...
Sőt a káposzta és szőlőfejekre
Ezekre sincs még direkt adó vetve.
Gondolkozom.

Gondolkozom -
Ha ezek csak egy forint alá jutnak:
A Státus mentve. Holnap írok Brucknak...
Gondolkozom.

Félelem.

I c h f i r c h t' a w e n i g - Krämmer ur,
Mert benne van mindannyi lapba,
Hogy az a Karivaldi most
Az ő leányát férjhez adja.

Hogy férjhez adja - és pedig
A Viktor Emándl fiához;
Meglássá édes Krämmer ur
Nem lesz az jó, a mit ez ránk hoz.

Mert wissens édes Krämmer ur,
Koldus ám az a Karivaldi:
De Stafirungot neki is
Kell tán csak a lányával adni.

Mivel minden leány kap azt
- Mint tőlem is kapott a Rézi -
Félek, hogy ő Stafirungért
Majd ide felénk talál nézni.

Alkotmányos érzelmek.

No hát legyen alkotmányuk
Legyen minden, én nem bánom,
Csak ha gyűlést tartnak, elébb
Jelentsék a policzájon.

Bizottmányi taggá legyen
Minden fináncz, minden zsandár,
S a polgári osztályokból
Kinek érdemrendje van már.

Szabadszólás virágozzék,
De a szónok elébb szépen
S c h r e i b o l t a s s a beszédjére
Illő helyen hogy: „G e s z é h e n.”

De a fölírások aztán
Korlátlanok lehessenek,
Midőn meg kell köszönni az
Adó-intézkedéseket.

Főispán?!... - i n G o t t e s N a m e n! -
Hát jól van, legyen főispán,
De legyen ő tiszteletből
Még finandirektor is tán.

A többi hivatal pedig
Az kapja meg, ki nem pártos,
S ért az adóbehajtáshoz
S több ily státustudományhoz.

Mig az alsóbb állásokat
Egyedül azoknak osszák
Kik mindenre készek, - sőt a
Kalucsnit is megfoltozzák.

S ha gyűléseikre meg a
G y o r s i r ó t is emlegetik,
Hát kapjanak azt is - egy-egy
Derék censort adjunk nekik.

S ha ünnepi ének is kell,
Ha erre is kedvük van még
Tehát jó, a „Szózat helyett”
Fujják a „Gott erhalt”-ét.

Kölcsön.

Több jó derék bécsi ház most
Az üzletét azon kezdi,
Hogy a magyar embereknek
Nem akarnak hitelezni.

Mert úgy gondolkoznak ők - és
Kalkulusuk elég tiszta -
Ha adót sem fizetnek, hát
A kölcsönt hogy adnák vissza?

No az igaz, hogy itt adót
Nem fizetnek már szép régen,
De mondhatom, nem ily lassuk
A kölcsön tekintetében.

Sőt nekem, s a jobbaknak, kik
Még e hazát el nem hagyták,
Ugy tetszik, mintha a k ö l c s ö n t
I t t n a g y o n i s v i s s z a a d n á k !

Habenichts úr.

(Történeti ballada 1850-ből.)

Bach urnak a kertje
Kivirult hajnalra,
H a b e n i c h t s ur a nadrágját
Mossa a patakba.

Mossa a patakba
Egy Stadtlein-nak szélén -
„Mért mossa azt Habenichts úr?
Tudni szeretném én.”

„Azért mosom én azt
Mert nincs nekem többem,
Kicsit s m u t z i g, kicsit poros
Száz mértföldről jöttem.

Mig szárad nadrágom,
A napnál bevárom,
S tartom aztán a városba
N a g y b e v o n u l á s o m.”

Harangoznak délre
Városban ebédre,
Vilibaldusz Habenichts ur
Akkoron beméne.

A városba méne,
De nem ép ebédre -
Rettenetes E r n e n n u n g j a
Vala a kezébe.

„Noch amól Szapperlót!
Hogy az ember lássa,
Hát hol van itt, merre fekszik
A K o m i t a t s z háza.

Hát a polgármester,
Himmeldonnervetter,
S a kik lesznek adjunkjaim:
Ohnespörn és Bettler.

Hódolást, és mellé
Jó ebédet mostand -
Mert én vagyok a megyében
Mától fogva Vorstand.”

Szép időket élünk,
Szép csillagok járnak,
Gyarapítsa így az isten
Mi magyar hazánkat.

A Reichsráthról.

Ha egy tenger volna a Reichsráth,
S a magyarok folyók lennének,
Ha ők akkor folyók lennének:
U g y o l y k ö n n y e n bele mennének.

Ha fegyvertelen nép a Rajxráth,
Ők meg Svalizsérok lennének,
Derék Svalizsérok lennének:
M é g k ö n n y e b b e n bele mennének.

Hogy ha K a r l volna a Rajkszráth,
S a magyarok meg én lennének,
Kipfelhauser Adolf lennének:
L e g k ö n n y e b b e n bele mennének.

Nem született Rajxráth amannak,
Sem pedig magyarok emennek -
Innen ered az az egész baj:
Hogy ők oda már most nem mennek.

Fürdő.

A Zeitungokat sem
Olvashatom már én,
Mert elrontják mindig
A reggeli kávém.

Már milyen boszantó
Ujság ez is itten:
„Utazni szándékszik
Napoleon dritte.

E r ő s i t ő fürdőt
Vészen Biariczban...”
Iszonyú, hogy ebben
Mennyi gúny és vicc van.

Nagy csunyaság... mások
G y e n g ű l n e k meg tőle:
S még a Donnervetter
Ő megyen fürdőre!

Asbóthról.

Mégis nagyon jó a státus,
Csak mi érettünk hal és él,
Sokszor tapasztaltuk ezt - de
Kivált Asbóth eseténél.

Tudta azt a jó státus, hogy:
Nem jó az a hosszú álom
- Ne aludjék kedves Asbóth -
S fölverte őt zsandár három.

Azt is tudta a státus, hogy
Az utazást jónak tartják,
Mondák neki a zsandárok:
Hogy most meg is utaztatják.

Szóla Asbóth: hogy nincs pénze
Utazásra fiókjában,
De felelték: ingyen viszik,
Mert oly nagyon jó az állam.

És elvitték őt szekéren
Sőt hogy magát meg ne unja:
Kísérőket adtak mellé -
- Kinek lehet már jobb utja?

Oh oly nagyon jó a státus,
Alattvalók nem érdemlik -
Szép regényes tájon vitték,
Én nem is tudom, hogy meddig.

Csak túl messze Barbárián,
Hol több rend és több zsandárm van,
Ott álltak meg egy gyönyörű
Szépen szerelt magas várban.

- Kifáradt ön nemde? - kérdék
Ezen gyors utazás mellett,
No ne tessék buslakodni,
Itten már most m e g p i h e n h e t.

S adtak neki szép kis szobát,
Nem világost, de sötétet,
Szép sötétet, gyengédgégből
Szeme kimélése végett.

És aztán magára hagyták,
Oly nagy szabadsággal, hogy még...
Megengedték: a világon
Hogy bármiről gondolkozzék.

Ott ül már most - de mert mégis
Ez kissé unalmas dolog:
Fölhivatják k o n v e r z á l n i
Ugy néha az a u d i t o r o k.

Megmondtam.

Megmondtam e sok szabadság
Megmondtam hogy mire visz,
A kormányra vicczet csinál
Már az én legényem is.

Ugy pöröl az inasokkal,
Hogy a fülem bele fáj,
Máskor ilyen nagy lármára
Bejött voln' a policzáj.

Feddem őt, hogy: ejnye Józef,
Minek s c h r e i-j o l oly nagyot,
S azt feleli, hogy t i z é v i g
Ugy is sokat hallgatott.

Fölvilágosítás.

Hogy szöknek át a katonák
Ne higgye Vetter senkinek
Én mondom azt, én állítom
Hogy katonáink mind hivek.

Az igaz nem tagadható,
Hogy eltűnik egy-egy szakasz
S a légiónál ott marad -
De megmondom, miért van az.

Azért van édes Krämmer ur,
Mert harcra van kedvük nekik.
S e szörnyű harci kedvüket
Semmikép sem fékezhetik.

És a reglama ellen is
Által rohannak hevesen,
De annyi olasz ellen ott
Nem s z i e g o l h a t n a k soha sem.

Megunják tehát magukat
S mert megszegették a reglamát
És félnek visszajönni is,
Maradnak szépen oda át.

Feszt Karakter.

Hogy Schwindler ur a pénztárral
Egy kicsit megtalált szökni
Már követ dob ő reája
A Krämmer ur és a többi.

De én, a ki ismertem őt
Én nem kárhoztatom, én nem,
Feszt karakter volt ő mindig
Egész teljes életében.

Hűségéért a sok wühler
Spottirozta, boszantotta,
Hanem ő a feszt karakter
Vállát vont, kiállotta.

Kapott macska-muzsikát is
Irtóztatót, októberben,
De ezt is a derék ember
Kiállotta rendületlen.

És kiállott volna mindent
Érte volna szegényt bármi
De - i n z w i s c h e n - pénztárnok lett
S már ezt nem bírta kiállni.

Csak mi vagyunk.

Nincsen csunyább és lázítóbb
Ennél a Szardiniánál,
Mindenütt csak gyűlölködést
Veszekedést csinál, táplál.

Bármi Dingje fordul elő,
Habár békés, már ő ebből
Mindenhol a nagy világon
Egész Aufregungot kelt föl.

Ime most is... pénz kell néki
S milyen láрма lett miatta
Egész összes bankár-világ
Veszekedik, hogy ki adja.

Mi nekünk is csak kell kölcsön
Mi nekünk is, gyakran pedig,
Hanem ezért a világon
Egy lélek sem veszekedik.

Alkotmányos magyarázat.

Ha az adófizetéssel
Rückstandban van valaki
Mig nem fizet, katonákat
Kell házában tartani.

Azt frágolja Krämmer ur, hogy
Erre én mit gondolok -
Én azt hiszem, hogy ez jó és
Alkotmányos egy dolog.

Hisz mindennap előfordul
S az nem látja csak, ki vak,
Hogy bizottmányt, országgyűlést
S mindenfélét tartanak.

És tartanak konferenzet
S tartanak beszédeket,
Tartanak egy szóval mindent
A világon, mit lehet.

Ha hát alkotmányosnak tart
Ennyi tartást valaki:
Mért ne volna alkotmányos
Pár jágert is tartani?

Rend és pontosság.

Oh a mi Ordnungunk
Nincsen annak párja;
Száz streichot rendeltek
Négy juhászbojtárra.

Kalkulált az adjunkt
Buzgalmas hevében
S kitetszett, hogy egyre
Huszonöt jön épen.

Kiállotta három,
De a negyedik nem -
Az bizony elájult -
Wasz zu machen - itten!

De Verlegenheitba
Nem jöve az adjunkt
S monda, hogy a többit
A háromnak adjuk.

A negyediknek már
Tizenhat kijára,
Tehát huszonötig
Még kilencz van hátra.

Mennyi is az: kilencz?!
Ép háromszor három
S elverték egyenlőn
A többi bojtáron.

No Krämmmer ur szóljon,
No most szóljon, most hát:
Lehet-e már ennél
Gyönyörűbb pontosság?

Szerénység.

Mindig csak halottjaikkal,
Mindig azzal jönnek elő,
Ez az egész Magyarország
Egy pityergő, fád temető.

Előjönnek ezerféle
Kiállhatatlan esettel,
Itten ezt akasztották föl
Amottan meg ez esett el.

Hát a mi jó ügyeinkben
Nem haltak-e szintén gyakran?
Csak a financz-eseteket
Vegyük itten legújabban.

Egy pár derék a sok pénz közt
Kalkulusában megtévedt,
És egyik a nyakat metszé,
Másik kendőjén ért véget.

Oh nekünk is van mártirunk
Van mártirunk, pedig mennyi -
Hanem mi szerények vagyunk
S nem szoktuk ezt emlegetni.

Idegen hadvezérek.

Szép volt a kerepesi harc,
S az egri vichtig győzelem -
Gyönyörű a tasnádi nap,
De Nagy-Kőrös tultett mindezeken.

Ne mondja a Krämmer ur védtelen
Néptiprásnak e sok szép esetet,
Már volt külföldi hadvezérük is,
Sőt Nagy-Kőrösön kettő elesett.

Ott leltük őket a holtak között
- Az ember alig hitt a szeminek -
Montenegróiak valának ők!
Igazi, echt F e k e t e-hegyiek.

Azt mondja Krämmer ur: k é t c z i g á n y,
Kik ott álltak az utcza szögletén...
Himmeltausend!... de én nem is tudom
Hogy Krämmer urral mért beszélek én.

Nemzetőrség.

No még ez van, ez van hátra
Nemzetőrség, csak ez kéne,
Ha puskával az a kujon
Juriszt fiam látna - tudom
Megsterbolna nevéttébe.

Én világítok, ha mondják,
Én fizetek akcisz, adót -
Ebben so se vagyok hátra,
De a Wachtra menni? - hát a
Szoldát urak mire valók?

De már akkor Stíriába
Visszamegyek inkább végkép...
Elvégeztem... úgy van - az lesz -
Ott kívánnak kölcsönt, adreszt -
De soha a polgár életét.

Már az umszonszt - már hiába,
A puska csak mindig puska;
A szögletben is elsülhet -
Ember Wachton meg is hülhet,
S ott van... meghal katarusba.

Ki szí aztán a státusnak
Monopólish schnupftobákot...
Nem, a státus mégis, nem, nem!
Nem törhet így maga ellen -
Én nyugodtan alszom s várok.

Népdal.

Nem is világítás, hogy ha
Városdrabant be nem mondja,
Nem is adó, ha úgy adják
Ha be nem katonák hajtják.

Nem is megye, Komitát az,
Ha finantzot ott nem láthatsz,
Nem is mise halottakért,
Ha nem küldnek rá kurazért.

Nem is fasszung, alkotmány a'
Ha nincsen úgy oktroyálva;
Nem is beszéd Reixráth alatt,
A „l á n g p a l l o s” ha kimarad.

Nem is országgyűlés, hogy ha
Nem járkálnak arra dobbal,
Nem is G e l l é r t h e g y, h a ó b e n
Nincsen rajta száz Kanónen.

Internálás.

Hogy Hunger ur mikor elment
- Feloszolván a Bezirkje -
Szolgálója spaarkasszai
Könyvét is magával vitte

Ne nevezze oh Krämmer ur
Ezt lopásnak ne nevezze,
Mert ki tudja: mily célra volt
Az a pénz ott összeszedve.

Nincs most semmi a világon
A miért az ember jót áll
S különösen nagyon gyanus
Száz forint egy szolgálónál.

Már pedig az a mi gyanus,
Legyen polgár avagy bármi
Kötelessége egy igaz
Beamternek - i n t e r n á l n i.

A mi Szózatunk.

De híve legyen csakugyan
Mind, a ki jót akar,
Az ember oly jól élhet itt
S még sokat megtakar.

A nagy világon e kívül
Számunkra nincs ily hely,
Nincs párja e földnek sehol
Ha enni, inni kell.

Ez a föld, melyen annyszor
Annyi sok tinta folyt,
A hova annyi sok nevet
Egy-egy D e k r é t csatolt.

Itt vívtak egy kis gázsiért
Bachnak a hadai
Itt exequálták az adót
Zsandárok karjai.

System! systém! itt hordozák
Stemplis zászlóidat
S elszöktének legjobbjaink
Egy október alatt.

És annyi restauráció
S Kaczenmuzik után
Megfogyva bár, de él financ
S Adjunkt még e hazán.

A Statumok hazája Bécs,
Hozzad bátran kiált:
Lesz-e már ostromállapot
Avagy mi lesz, mi hát?!

Az nem lehet, hogy annyi kéz
Annyit hiába irt
S fogyasztá és fogyasztatá
A sok stemplis papírt.

Az nem lehet, hogy a Bericht,
Bescheid es paragraf
Hijába sorvadozzanak
Pandurwirtschaft alatt.

Még jönni kell, még jönni fog
Uj mandát, mely után
Buzgó imádság epedez
Annyiunk ajakán.

Vagy jönni fog, ha jönni kell
A szörnyü éhhalál
Hol a temetkezés helyén
A Bezirk ingben áll.

S a sírt, hogy Szysztém sülyed el,
Binklik veszik körül,
S a Habenichts és Ohnesporn
Szemében gyászköny ül.

Legyen e honnak híve óh
Mind, a ki jót akar,
Ez ápolónk, s ha elbukánk
Stíria sem takar.

A nagy világon e kívül
Számunkra nincs ily hely,
Nincs párja e földnek sehol,
Ha enni s inni kell.

Hattyudal.

De nekem igazán
Szörnyű búm is van már,
Nincsen itten Pesten
Egyetlenegy zsandár.

Megyek egyet-egyet
Látni Promontórba,
Az sem igazi már,
Csupán olyanforma.

Kaszárnya előtt áll
De nincs semmi kedve,
Mintha azt mondaná:
Ez iszt Ende! Ende!

Blúhol a mező, rét,
Zöldebb lesz mindennap
De a szép zöld financ
Ugy kopik, úgy hervad...

Kopik sárga színe
Szép egyenruhának
S mintha többé ujat
Nem csináltatnának...

Megy a kövér ember,
Most is csak megy néhol,
De olyan kövér ám,
Hogy gyanut aufrékol:

S meg se nézi zsandár,
- Bár rá van rendelve -
Hogy proklamáció
Ugyan nincs-e benne.

Szí a paraszt, hogy mit
Nem kérdik már attól,
Talán még a finác
Vele együtt rauchol...

Utcán keck jurisztot
És Landtagsherrt látni,
Nem vigasztal engem
Már csupán a Kárl.

Nincsen finanságunk
Nincsen zsandárságunk,
Vagyon csak mi nekünk
Státusadósságunk.

A színházban is.

Ettül kap az ember
Aztán Fíbert, lázat,
A német színházban
Magyarul is játsznak.

A mi pedig már a
Magyarban történik
No azt épen Unsinn
Meghallgatni végig.

Még ha egyről-másról
Van valami ének:
Ugy csinál az ember
Mintha nem értne meg.

De meghall az ember
Dialogot százat -
Pedig irtóztató
A hogy traverzálnak.

Ha az ellen kapott
Prächtig vereséget:
Emlegettek eddig
Ily helyen: L i p c s é k e t.

Most ha rájön a sor.
Megvetik a kardot
S emlegetik nekünk
B i c s k é t meg N a g y-S a r l ó t.

Auktoritét.

Barackot adtam Pepinek,
Egy Rückenstószat a Nácinak,
Irtóztató e Púbok is
Hogy milyen Karivaldiak

Mert elmehet ám mellettük
Bármely zöld tollas urvitéz
Még nem is fél e sok kölyök
Még ki se tér, még rá se néz.

Csak fütyülik a szózatot
A régi „Jägerlék” helyett -
Maholnap kocsárjukkal a
Patrolnak sem adnak helyet.

Sőt nyilvánosan vicceket
Bátorkodnak csinálni még -
Oh édes, édes Krämmur
Hova lett az „A u k t o r i t é t.”